

Arrest

nr. 188 240 van 12 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te A. op [...]1987.

Op 4 januari 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met het oog op het afsluiten van een huwelijk met Mw. Z.M.

Op 15 maart 2016 verklaarde de gemachtigde zich akkoord met de afgifte van een visum kort verblijf, op voorwaarde van voorlegging van bijkomende documenten.

Op 4 april 2016 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij hij tot 1 juli 2016 in het Rijk werd toegelaten.

Op 26 april 2016 werd het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner van Belgische nationaliteit voltrokken.

Op 27 april 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 3 oktober 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/04/2016 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’ Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende documenten voor:

Algemene administratie van de Fiscaliteit (Inkomstenbelastingen kennisgeving van de aanslag van ambtswege aanslagjaar 2015, Inkomsten 2014 dd 30/05/2016), Aanslagbiljet personenebelasting en aanvullende belastingen.

Loonfiche van tewerkstelling bij (...) Scholengroep van juni 2016.

Uit het geheel van deze bewijzen en uit de raadpleging van de databank van de RSZ blijkt echter dat sinds 30.06.2016 deze tewerkstelling werd beëindigd. Vandaar dat de voorgelegde documenten niet meer in aanmerking kunnen worden genomen om art. 40ter te toetsen. In hoeverre de referentiepersoon intussen terug valt op een volledige werkloosheidsuitkering en ten bedrage van hoeveel per maand, ontbreekt echter aan het dossier. Bij gebrek aan informatie betreffende het huidige inkomen dat ten grondslag zou liggen aan de bestaansmiddelen kan de evaluatie betreffende de bestaansmiddelen niet

gemaakt worden. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 wordt in deze overbodig geacht. Bij gebrek aan voldoende gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan immers niet worden vastgesteld dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn, enkel dat we niet kunnen vaststellen of aan de voorwaarden is voldaan.

Tevens blijkt uit de mail dd. 18.08.2016 (aan DVZ) van de echtgenote van betrokkene, dat zij de relatie met haar echtgenoot niet meer wenst verder te zetten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoeker is gehuwd met diens Belgische partner M. Z. (°(...)1986), met wie hij een duurzame stabiele relatie onderhoudt.

Mevrouw Z. is Belg en werkt reeds ruim drie jaar deeltijds als busbegeleidster in de scholengroep (...). Deze tewerkstelling is steeds van september tot juni (nl. tijdens het schooljaar), waarbij zij altijd ‘technisch werkloos’ is in de periode juli en augustus (schoolvakantie), waarin zij dan een werkloosheidsuitkering geniet. Daarnaast is mevrouw Z. zelfstandige in bijberoep, waarbij zij een zelfstandig kapsalon/schoonheidsinstituut uitbaat.

Verzoeker en diens Belgische partner hebben correct uiterlijk voor 26.07.2016 hun dossier geactualiseerd met alle tot op dat ogenblik mogelijk voor te leggen stukken (o.a. tot en met de loonfiches van juni 2016).

Wanneer verweerder bij onderzoek in augustus of september 2016 vervolgens tot de conclusie komt dat de tewerkstelling van de Belgische partner eind juni 2016 is beëindigd, is zulks niets nieuws onder de zon, gezien dit elke ‘grote vakantie’ zo is gezien haar tewerkstelling voor de scholengroep van september tot juni als busbegeleidster van deze scholengroep.

Daarnaast hadden verzoeker en diens echtgenote ook hun fiscale gegevens ingediend, ten bewijze van een aanvullend inkomen als zelfstandige in bijberoep (kapsalon/schoonheidssalon) bovenop de tewerkstelling als busbegeleidster in de scholengroep (...) tijdens het schooljaar.

De bestreden beslissing beperkt er zich echter toe om vast te stellen dat sinds 30.06.2016 deze tewerkstelling (als busbegeleidster in de scholengroep) werd beëindigd ... om hieruit onmiddellijk te

besluiten dat de gezinshereniging geweigerd dient te worden, terwijl er zelfs geen behoefteanalyse zou plaats dienen te hebben (stuk 1).

Deze beoordeling is fundamenteel onjuist.

Verweerder dient te handelen als een zorgvuldige overheid, hetgeen zij in casu hoegenaamd niet doet. Uiteraard is het de verwerende partij toegelaten om een ambtshalve onderzoek te voeren naar de actuele arbeidssituatie van de referentiepersoon, maar zij moet zich er dan wel, in het kader van een zorgvuldige voorbereiding en een correcte feitenvinding, voor hoeden zich niet te steunen op informatie die niet volledig is (RvV nr. 170.876 van 29 juni 2016 – stuk 3).

Enerzijds is er het gegeven dat de Belgische partner tijdens de schoolvakantie nooit is tewerkgesteld in de scholengroep alwaar zij reeds ruim drie jaar werkt ;

Anderzijds is er het gegeven dat de Belgische partner tijdens die periode wel een uitkering ontvangt alsook intussen ook werkzaam blijft als zelfstandige in bijberoep en op deze wijze een inkomen blijft genereren, ook tijdens de 'grote vakantie' van juli en augustus wanneer het werk in de scholengroep stilstaat.

Met deze informatie, hoewel in het bezit van verweerder n.a.v. de aanvraag van 27 april 2016, werd helemaal geen rekening gehouden, gezien verweerder de "makkelijke weigering" verkoos door alreeds haar onderzoek te stoppen bij de vaststelling dat in hoofde van de Belgische partner van verzoeker "sinds 30.06.2016 deze tewerkstelling werd beëindigd" (stuk 1).

Verweerder kan zich in de specifieke feitengesteldheid van onderhavig dossier bovendien niet dienstig op het arrest RvS nr. 222.809 van 12.03.2013 beroepen.

In dit arrest stelt de Raad van State de zorgvuldigheidsplicht scherp, inzonder in de balans tussen de plicht van de verzoeker om bewijsstukken actief voor te leggen t.a.v. de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

In de zaak waarover de RvS zich boog (en aldus leidend tot dit arrest nr. 222.809) werd een verzoek tot bekomen van een verblijfskaart ingediend via een "bijlage 19ter" terwijl daarbij onvoldoende documenten werden toegevoegd.

De RvS stelt hierbij duidelijk:

"Zij [de verzoekende vreemdeling] betwist overigens niet dat zij daartoe overeenkomstig art. 50, §2 KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) drie maanden de tijd kreeg vanaf het indienen van de aanvraag."

In dat voorliggend dossier stelt de RvS uitdrukkelijk dat niet blijkt dat de verzoekende vreemdeling niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen.

Het is duidelijk dat zulks anders ligt in casu. Immers had verzoeker slechts tot "ten laatste 26 juli 2016" de tijd om stukken voor te leggen. Artikel 50, §2 KB 8 oktober 1981 stelt ter zake:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken (...)"

Verzoeker kon in de loop van het begin van de maand juli nog geen bewijs van inkomsten van de maanden juli, augustus en september 2016 afleveren.

Alwaar verweerder als overheidsdienst toegang heeft tot alle gegevens inzake ingeschreven werknemers, kon verweerder daarentegen effectief vaststellen dat de tewerkstelling in hoofde van verzoekers Belgische partner in de scholengroep (zoals elk jaar) ten einde liep op 30.06.2016 ... terwijl verweerder bij ditzelfde nazicht van het administratief dossier van partner M. Z. haar vervangingsinkomen kon vaststellen.

Daarnaast zwijgt verweerder in de bestreden beslissing in alle talen over het bijkomen inkomen als zelfstandige in bijberoep (kapsalon/schoonheidssalon) ... zodat verweerder bij het nemen van de beslissing duidelijk niet correct en zorgvuldig van alle dienstige stukken is uitgegaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Verweerder handelt niet zorgvuldig wanneer zij uit nazicht enkel de "bruikbare negatieve elementen" weerhoudt doch niet de "positieve elementen" dewelke zij bij dit nazicht evenzoveel kon vaststellen.

Minstens wordt een zorgvuldige overheid op dat ogenblik gehouden om aanvullende informatie bij de verzoeker op te vragen indien er zich vragen zouden stellen.

In tegenstelling tot de feitengesteldheid dat aanleiding gaf tot hogervermeld arrest van de RvS dient in casu verzoeker wel gevolgd te worden in diens betoog dat de verwerende partij tekort geschoten is in de zorgvuldigheidsplicht door verzoekers zaak niet afdoende zorgvuldig te onderzoeken waarbij verweerder op geen enkel ogenblik rekening hield met argumenten die door verzoeker slechts konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad alsook waarbij geen rekening werd gehouden met het aanvullend inkomen als zelfstandige in bijberoep."

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° [...]

3° [...]”

Verzoeker wijst erop dat zijn vrouw ruim drie jaar als busbegeleidster in de scholengroep (...) werkt, dat die tewerkstelling steeds van september tot juni, nl. tijdens het schooljaar, verloopt en zij in de maanden juli en augustus technisch werkloos is en een uitkering geniet. Hij wijst er eveneens op dat zijn vrouw in bijberoep een zelfstandig kapsalon/schoonheidsinstituut uitbaat. Verzoeker moest uiterlijk voor 26 juli 2016 het dossier actualiseren en stelt bijgevolg dat hij enkel tot juni 2016 loonfiches kon voorleggen. Het feit dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat eind juni 2016 de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker werd beëindigd, lag volgens verzoeker geheel in de lijn van de tewerkstelling voor de scholengroep van september tot juni. Hij wijst er vervolgens op dat ook fiscale gegevens werden ingediend ten bewijze van het aanvullend inkomen als zelfstandige in bijberoep (kapsalon/schoonheidsinstituut). Verzoeker vervolgt dat het de gemachtigde is toegelaten om een ambtshalve onderzoek te doen naar de actuele arbeidssituatie van de referentiepersoon, maar dat hij er zich dan wel in het kader van een zorgvuldige voorbereiding en correcte feitenfinding moet voor hoeden zich niet te steunen op informatie die niet volledig is. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de informatie dat zijn Belgische echtgenote tijdens de schoolvakantie nooit is tewerkgesteld in de scholengroep alwaar ze ruim drie jaar werkt en anderzijds dat geen rekening is gehouden met de inkomsten als zelfstandige in bijberoep. Vervolgens wijst verzoeker op het feit dat de gemachtigde als overheidsdienst toegang heeft tot alle informatie inzake ingeschreven werknemers en op die wijze effectief kon vaststellen dat de tewerkstelling in hoofde van zijn Belgische echtgenote in de scholengroep elk jaar ten einde liep op 30 juni 2016. Daarnaast herhaalt verzoeker dat de gemachtigde in alle talen heeft gezwogen over het bijkomend inkomen als zelfstandige in bijberoep, dermate dat de

gemachtigde bij het nemen van de beslissing niet correct en zorgvuldig van alle dienstige stukken zou uitgegaan zijn. De gemachtigde zou onzorgvuldig gehandeld hebben nu hij uit zijn nazicht enkel de bruikbare negatieve elementen heeft weerhouden en niet de positieve elementen die hij bij dit nazicht evenzeer kon vaststellen.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker teneinde de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aan te tonen de volgende documenten heeft laten overmaken via de stad Roeselare op 25 juli 2016:

- Algemene administratie van de fiscaliteit inkomstenbelasting, kennisgeving van de aanslag van ambtswege aanslagjaar 2015 (inkomsten 2014) van 30 mei 2016
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen
- Loonfiche van tewerkstelling bij (...) Scholengroep van juni 2016

In tegenstelling tot wat verweerder in de nota aanhaalt, lagen dus niet uitsluitend een loonfiche voor van de maand juni 2016 en het aanslagbiljet van de personenbelasting met aanslagjaar 2015, maar eveneens het derde document "Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen". Uit dit document blijkt dat onder "gezamenlijk belastbare inkomsten", naast "wedden, lonen enz." eveneens "inkomsten als zelfstandige" zijn opgenomen. Er blijkt niet dat de gemachtigde hier rekening mee heeft gehouden bij het opstellen van de bestreden beslissing, noch enig motief heeft aan gewijd.

Wat betreft de beëindiging van de tewerkstelling in juni 2016 van de Belgische referentiepersoon bij de Scholengroep (...) blijkt bijkomend uit de gegevens van de Dolsis-databank waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd inderdaad dat wat de tewerkstelling betreft van Mw. Z.M. bij "Scholengroep (...)" er duidelijk een patroon blijkt van tewerkstelling tijdens het schooljaar en dit gedurende de laatste drie jaren. Zo leest de Raad achtereenvolgens "datum indienst 17/02/2014" en "datum uitdienst 30/06/2014"; vervolgens "datum indienst 01/09/2014" en "datum uitdienst 30/06/2015" en tot slot "datum indienst 01/09/2015" en "datum uitdienst 30/06/2016". Verzoeker kan dan ook gevolgd worden dat niet enkel kan uitgegaan worden van de "datum uitdienst" van 30 juni 2016 teneinde de bestaansmiddelen te evalueren, maar dat met het duidelijk patroon van die gegevens eveneens rekening diende gehouden te worden.

De Raad volgt dan ook de redenering dat het de gemachtigde uiteraard is toegelaten een ambtshalve onderzoek te doen naar de actuele arbeidssituatie van de referentiepersoon, maar dat hij er zich dan wel in het kader van een zorgvuldige voorbereiding en correcte feitenvinding moet voor hoeden zich niet te steunen op een partiële lezing van die informatie. De gemachtigde heeft, zoals verzoeker terecht stelt, onzorgvuldig gehandeld door uit zijn nazicht enkel de bruikbare "negatieve" elementen te weerhouden en niet de "positieve" elementen die hij bij dit nazicht van de Dolsis-databank evenzeer kon vaststellen. De Raad volgt verweerder in de nota dan ook niet waar hij stelt dat pas voor de eerste maal in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de tewerkstelling als busbegeleidster reeds drie opeenvolgende jaren telkens een einde nam op 30 juni. Dit blijkt duidelijk uit de gegevens die de gemachtigde zelf uit de Dolsis-databank heeft gehaald teneinde de bestreden beslissing te motiveren, dermate dat verweerder in de nota niet kan gevolgd worden in de stelling dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken. Geheel ten overvloede blijkt het eveneens uit het administratief dossier duidelijk dat het bij de Scholengroep een tewerkstelling van bepaalde duur betreft van 1 september tot 30 juni, gezien de loonbrieven en arbeidsovereenkomst in de vorige jaren.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangenomen.

Wat betreft de vermelding in de bestreden beslissing dat de echtgenote aan de gemachtigde een mail heeft gestuurd dat zij de relatie met de echtgenoot niet meer wenst verder te zetten, stelt verzoeker dat deze mail onvoldoende doorslaggevend alsook van geen wettelijk belang is inzake de ondersteuning van een beslissing tot weigering van verblijf. De Raad stelt vast dat artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst naar de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hen voegen. Uit deze bemerking in de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker als echtgenoot de Belgische referentiepersoon niet meer zou vergezellen of de echtgenoten zich niet bij elkaar zouden voegen dermate dat verzoeker kan gevolgd worden dat deze korte verwijzing naar de mail niet afdoende is als wettelijke grondslag voor de beslissing tot weigering van verblijf. Waar verzoeker nog stelt dat het enkel om een "relationele dip" of een "ondoordachte uitspraak" gaat, blijkt alvast uit de mail die zich in het administratief dossier bevindt inderdaad geen klaar en duidelijk standpunt dat de Belgische referentiepersoon de relatie met haar

echtgenoot niet wenst verder te zetten. De Raad leest immers als conclusie in de mail “*ik weet niet als ik een juiste beslissing neem maar ik vind het niet normaal dat hij niet wil delen in de kosten*” en verder “*wat is nu het best dat ik doe, ik zou graag hebben dat de visum niet wordt verlengd en wat tot mijn rust kan komen om verder de juiste beslissing te nemen ik heb tijd nodig*”.

Het motief aangaande de mail van 18 augustus 2016 kan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden evenmin schragen.

Zoals verzoeker eveneens aanvoert, leidt het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, *in casu* tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 13 oktober 2016 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES